

Halina
Pawłowska

motto

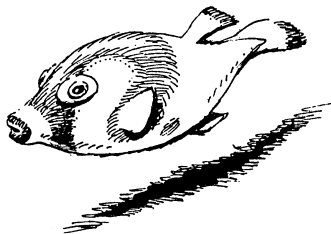
Banánové
rybicky

motto

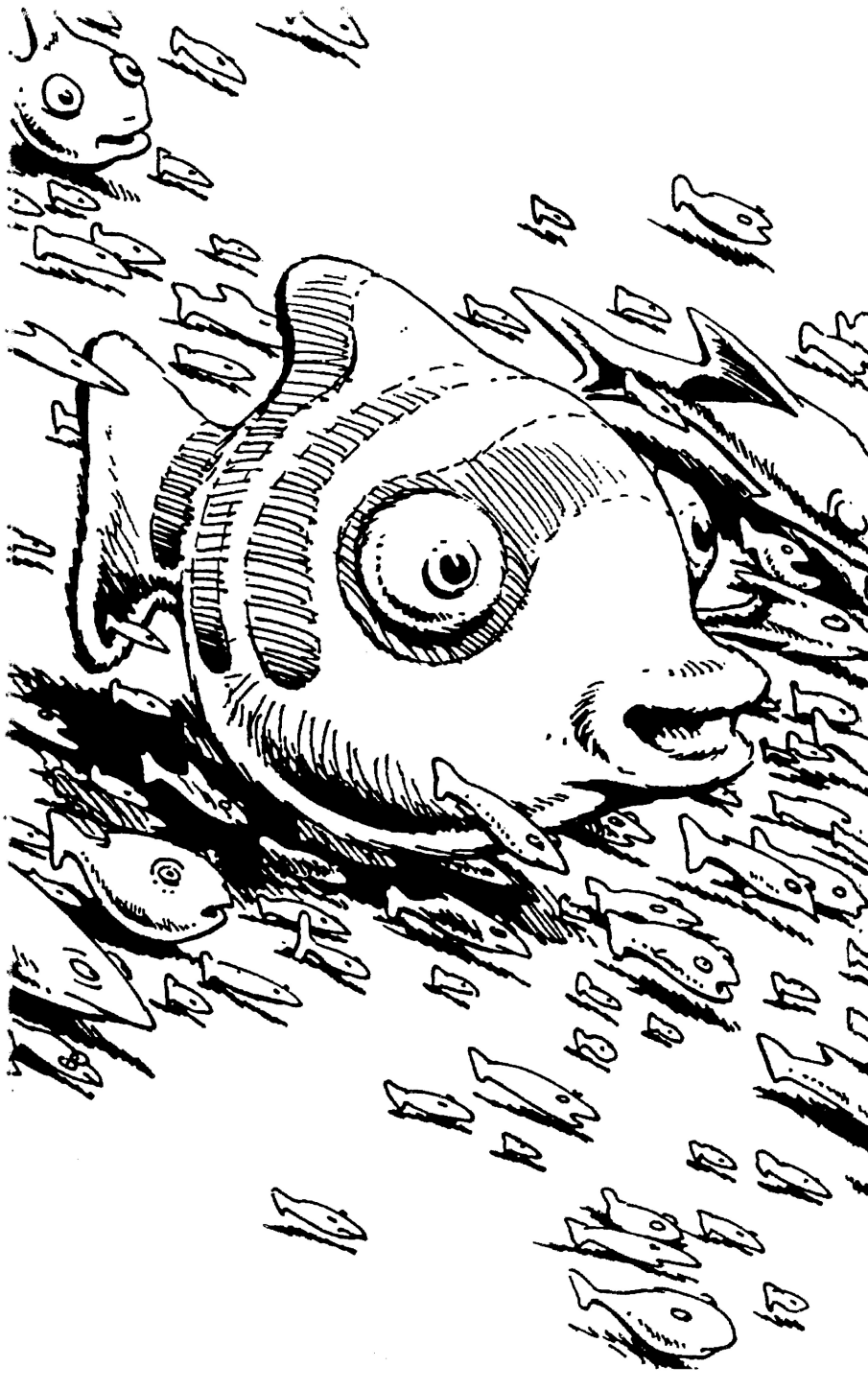
Praha 2013

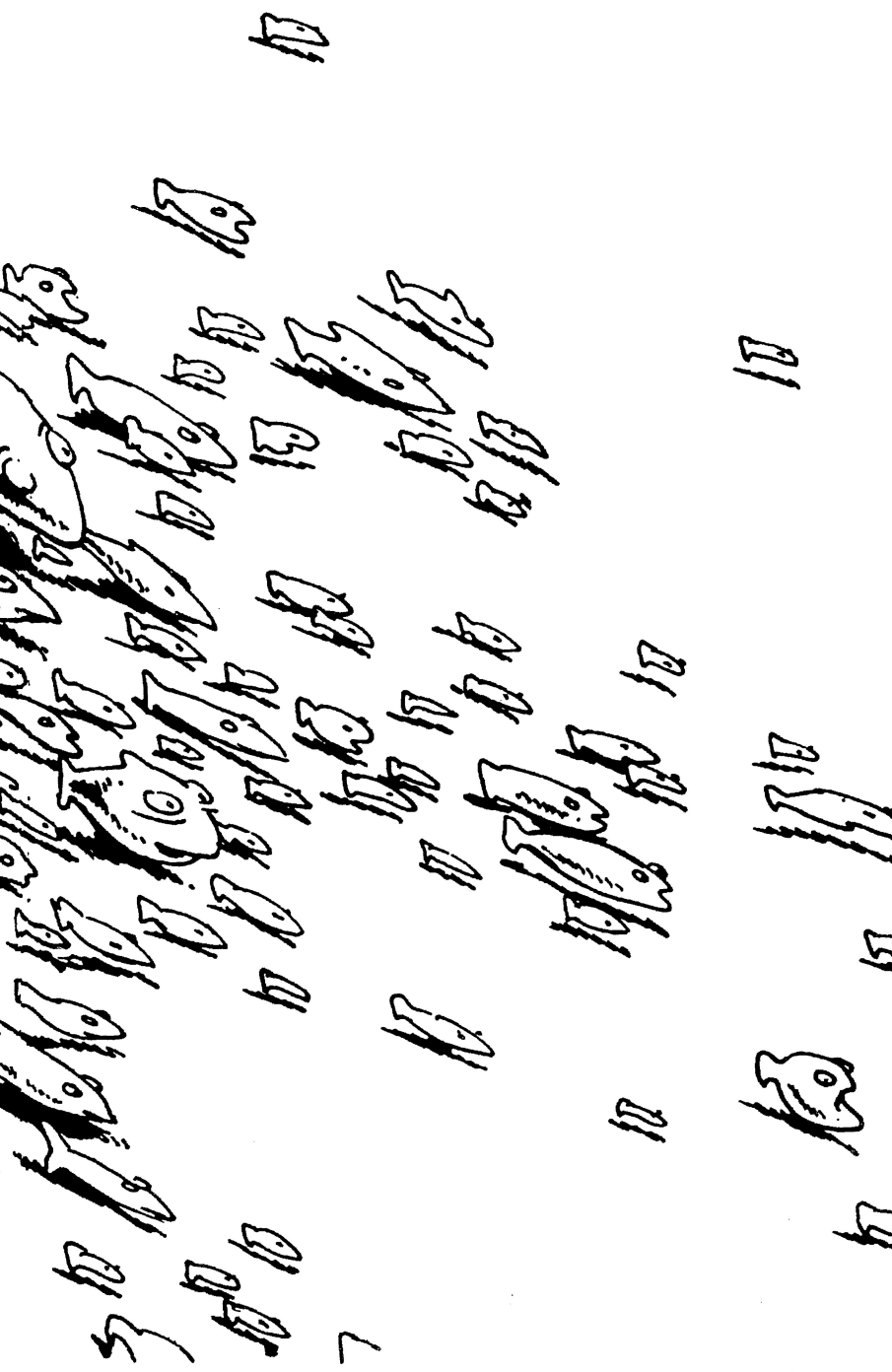
Halina
Pawłowska

Banánové
rybičky

Banánové
rybičky

*Tatínkovi
za jeho lásku, čest a hrdost*

© Halina **Pawłowska**, 2000
Illustrations © Pavel **Šťastný**, 2000

ISBN 978-80-7246-714-3

Úvod

Spisovatel Salinger napsal povídku „*Den jako stvořený pro banánový rybičky*“. Ta povídka je smutná. Je totiž o mladém muži, který jednoho dne (který je jako stvořený pro banánové rybičky) přišel na to, že pro něj už nemá cenu žít.

A protože tenhle pocit můžeme mít některý den i my, tak jsem se pokusila o „*návod*“, jak ten den (i všechny ostatní dny, kdy nás čekají deprese, zmatek, puberta, rodiče, zoufalství, láska i manželství) přežít.

P. S.: A, prosím, nezapomeňte nikdy na to, že rady vám ochotně poskytne skoro každý, ale peníze?! Ty vám většinou nedá nikdo.

Jak přežít neopětovanou lásku

Když mi bylo dvanáct, byla jsem u tety na chatě. Zmítala jsem se v poryvech citů, protože vedle na chatě byl Honza. „*Teto,*“ vzlykala jsem. „*Co mám dělat, aby mě chtěl?*“ „*Chtěj ho!*“ řekla teta.

Lásku bohužel ke štěstí potřebuje většina lidí. Nejčastější varianta lásky je láska k partnerovi. Někdy to bývá partner opačného pohlaví a skoro vždycky je k vypuštění lásky nutné partnera získat.

Cítím potřebu teď upozornit, že se pokusím spravedlivě rozdělit své rady pro muže i ženy. Víím ale dopředu, že to půjde těžko, protože ženy zkrátka milují víc a protože muži, kteří připustí, že jejich láska je neopětovaná, nestojí za řeč!

Moje dcera šla nedávno na rande a hrozně se fintila. Zeptala jsem se jí. „*A co dělají rodiče toho chlapce?*“ A dcera mi odpověděla: „*Jak to mám vědět, vždyť ani nevím, co dělá on!*“ To mne znepokojilo. Zeptala jsem

se proto dcery, jaký má při výběru chlapců žebříček hodnot. Nerozuměla mi. „*Jakej žebříček?*“ „*Na čem ti u něj záleží nejuíc?*“ řekla jsem trpělivě. „*No přece na tom, aby byl hezkej! Hlavně, aby byl hezkejší!*“ řekla dcera. Rozčílilo mne to. Zahájila jsem výchovnou lekci na téma, jak důležité jsou u člověka duševní hodnoty a jak na zevnějšku pramálo záleží. Pak zazvonil telefon. Přerušila jsem svou přednášku a vzala ho. Když jsem sluchátko položila, dcera měla na tváři zvláštní úsměv. „*Kdo to byl?*“ zeptala se. „*Pavel,*“ odpověděla jsem. „*Jó, Pavel,*“ protáhla dcera. „*A chtěl s tebou jít na kafe a ty jsi řekla, že nemůžeš, i když dneska nic nemáš!*“ „*No...*“ přiznala jsem. „*A co?*“ „*No, že na tom mém žebříčku hodnot něco je!*“ řekla dcera. A něco na tom jejím měřítku hodnot tedy je. Náš rodinný přítel Pavel totiž šilhá a měří metr dvaasedesát!

Když chcete získat pozornost muže, nenoste v kabelce verše od Byrona, nekupujte lístky do klubových kin, nenoste šedou mikiinu a černé pláťáky. Když chcete upoutat pozornost muže, tak zapomeňte na klišovitou frázi školních čítanek, ve kterých je napsáno: Lásku zevnějškem nezískáš! Když chcete získat lásku, držte se pravidla „tří M“, a to pravidlo je mou první radou. Zní totiž:

MELÍR, MAKE UP A MINI!

Mé dceři je osmnáct, fascinovaně ji sleduji, protože právě na ní paradoxně vidím,

kolika milostných chyb jsem se v životě dopustila, právě dcera mi otvírá oči, jak jsem mohla mít život mnohem snazší. Mne vychovali heslem: „Zaujměte intelektem.“ Má dcera se přímo ukázkově řídí radou, která zní: „Buďte hloupá!“ Má dcera ví proč. Když jsme byli v létě v Itálii, tak se tam skamarádila s jinou Češkou a obě se prudce zamilovaly do mladého italského číšníka. Mluvil výborně anglicky. Kamarádka mé dcery taky výborně mluvila anglicky. Kamarádka i číšník si asi šest dní sdělovali své postřehy na zvyky Italů, Čechů, Francouzů i Slováků. Má dcera – anglicky se učí stejně dlouho jako její prázdninová přítelkyně – mlčela. Nerozuměla ani slovo.

Po šesti dnech měla kamarádka žaludeční potíže. Má dcera šla na schůzku s číšníkem sama. Ve snaze přiblížit se jeho mateřštině ho srdečně přivítala. „*Buenos Aires!*“ řekla a... číšník jí nadšeně padl k nohám!

Mé přítelkyně mají zhruba stejně staré dcery, jako mám já. Byla jsem s nimi na chalupě a hovořily jsme o životě a já jsem jim opět velmi výchovně radila, jak mají muže vábit, jak by si jich chlapci po překotném intimním sblížení přestali vážit, až mi kamarádka dcery řekla: „*Já rozhodně nepodlehnu hned, já podlehnu až potom!*“ A když jsem chtěla vědět, kdy **potom**, tak mi zajímavě vysvětlovala, že prostě až... potom! Druhá kamarádka se naprosto nezajíkala. Řekla: „*Já se sexem nespěchám, já ho normálně dělám!*“ A to jsem vzhledem k tomu, že všechny čtyři dívenky

mají zatím v milostném životě úspěch, upřesnila ve své další radě takhle:

DO POSTELE HNED!

Protože když se tam něco začne, tak... je velmi pravděpodobné, že to bude pokračovat.

Většina časopisů tvrdí, že pro ženu je ideální, když se bude v životě chovat prakticky a dokáže si vždycky poradit sama.

Já žádné velké ambice vystačit si sama nemám. Zase mne v dětství poučila teta. Za prvé mi řekla, že ona nikdy nechtěla být holkou do nepohody, že chtěla být vždycky naopak dámou v pohodě, a když jsme jednou byli na nádraží a já tam byla se svým mužem a taky se strýcem a horečně jsem se sápala po našich kufrech a sháněla jsem se, na které jít nástupiště, tak mi teta – bělovlasá stařenka – naléhavě zašeptala: „*Nech je dělat ty nedůležité věci!*“

A proto má další rada je: **nebuďte schopné, výkonné a samostatné. Daleko víc na vašeho potenciálního partnera zapůsobí, když...**

BUDETE VÍLOU!

V deváté třídě má kamarádka milovala kluka z béčka. My chodili do céčka. Neuhнала ho sama, uhňaly jsme ho kolektivně. Pět holek měl na krku. Psaly jsme mu milost-

né dopisy, telefonovaly mu milostné vzkazy, chodily jsme ulicí, kde bydlel, a pořád jsme mu předhazovaly, jak ho Alice šíleně miluje, jak je Alice hezká, jak se Alice líbala i s klukama z průmyslovky, až Olda z béčka požádal Alici, aby s ním šla do kina. Alice byla tehdy tou honbou – trvala asi osm měsíců – tak uštvaná, že film absolvovala, a když jsme s ní druhý den triumfálně chtěly slavit její milostný úspěch, tak nám znechuceně řekla: „*Už ho nechci. Potí se mu ruce.*“

Rada psychologů, jak získat partnera, o kterého máte zájem, zní: Nepoužívejte nefér metody! Má daleko prověřenější rada je:

NENÍ NAD ŠPINAVÉ TRIKY!

Myslím, že nejklasičtější úskočnou fin-tou je tahle velmi frekventovaná věta: „*Toužím mít tooje dítě a slibuju ti, že JINAK po tobě nebudu nic chtít!*“

Mimochodem – já se tvářím, bůhví-jaký jsem expert na to, jak má žena dostat muže, a přitom jsem sama nalétla svému muži.

Kdysi dávno, když mne chtěl (velmi dávno to bylo), tak mi po noci vášně svěřil, že se má za čtrnáct dní ženit. Tvrdil, že je na svatbu všechno přichystané a že ta svatba být prostě musí. Pak, když viděl, jak jsem ochromená zoufalstvím (velmi dávno to bylo), tak mého muže najednou napadlo, že jediným řešením bude, když sice za čtrnáct dní bude mít

svatbu, ale nevěsta nebude ta dívka, co si jí má vzít, že nevěstou budu já!

Bylo mi dvacet, bylo září, začala jsem studovat vysokou školu a... byla jsem vdaná! A jsem dodnes.

Jak získat někoho, kdo nás nechce?

Pořád nám vtloukají do hlavy: **Neztraťte sebeúctu!** Pořád jde kolem hlas: **Není nad důstojnost.** Pořád se říká: **Nejhorší jsou hysterické scény!**

Má přítelkyně milovala muže v Americe. On se tvářil, že ji taky miluje. Přítelkyně spořila a jela za ním. A když přiletěla, tak zjistila, že on ji možná taky miluje, ale že se určitě miluje ještě s další ženou. Příšernou! Přítelkyně hned první večer po příletu rozdrápala svému miláčkovvi obličej, rozbila mu nábytek, dvě a půl minuty se válela po koberci v křeslích a pak – finančně i psychicky zruinovaná – odletěla do Čech.

Vztah nakonec dopadl báječně. Američan s přítelkyní dnes žije v Praze a přítelkyně tuhle řekla: „*Robert mi vždycky tordil, že nesnáší hysterky. Nedávno měl ale takový zasněný výraz, a když jsem se ho zeptala, na co myslí, tak mi řekl, že si vybavil, jak ho jeho první žena při odhalení nevěry špičatou botou hystericky kopala do žaludku. A tak mě napadlo, že muži sice nesnášejí hysterky, ale... že kdybych tehdy v Americe neudělala tu strašnou scénu, že by za mnou nikdy nepřijel!*“

A to je pravda. Nebojte se proto scén,

slz, výčitek, hádek a předstíraných sebevražd. Když chcete získat lásku, tak jde o život! A když jde o život, tak...

MUSÍTE VYHRÁVAT, PAK NIC NEBOLÍ!

Nejde přece o to, aby si nás partner vážil, jde o to, aby nás – krásné, pitomé, křehké, ochotné, rafinované a zamilované – MILOVAL!

A teď ještě dvě drobné rady navíc: Ženy! Neopětovanou lásku přežít nelze! Lze ale celý život zasvětit lovu na toho, koho jste si vyhlédly. A mimochodem, když se pes žene lesem za kořistí, tak vůbec nepřemýšlí o důstojnosti. Štve prostě to zvíře tak dlouho, dokud ho nedostane!

A teď se obracím k vám, mužům! Jestli máte pocit, že vaše láska není opětovaná, a jestli chcete přežít, tak...

TAK SE NA TO VYKAŠLETE!

Nás žen je přece dost!

Jak přežít žárlivost

Nedávno se můj muž díval s naším synem na kanadský přírodovědecký film. Hovořilo se tam o jelenech, jejich parozích, a když se náš syn dozvěděl, že tohle rozpětí je často větší než dva metry, tak se užasle podíval na mého muže a řekl: „*Tati, ty jeleni mají parohy větší než ty!*“

Náš syn měl na své nevinné mysli to, že můj muž měří jen metr osmdesát!

Za doktorem Plzákem jednou přišla dáma a zeptala se: „*Jak vysoká je pravděpodobnost, že je mi můj muž nevěrný?*“ A doktor Plzák odpověděl: „*Pravděpodobnost je tak vysoká, že byste se mě na ni radši vůbec neměla ptát!*“ Ale dáma pořád chtěla vědět fakta. A tak se dozvěděla, že devadesát pět procent partnerů si věrnost nezachová. A že do těch pěti procent věrných jedinců patří jen velmi výstřední typy a impotenti. Dáma chvíli přemýšlela a pak řekla: „*Aha, takže když mi můj muž zahýbá, tak vlastně můžu být ráda, protože je normální!*“ A je to tak!

Jedna má přítelkyně měla známost se svým podřízeným. Nehrálo to v podstatě výraznou roli, jen tehdy, když má přítelkyně musela svého milého poslat na školení ostatních podřízených. Vůbec se jí to nelíbilo, ale byla šéfem oddělení a větší šéfové zkrátka chtěli jejího vyvoleného školit. Chtěli ho školit tři dny uprostřed lesů v super hotelu a v kolektivu dvaadvaceti žen ve věku od osmnácti do padesáti. Přítelkyně si nejprve zjistila, že z dvaadvaceti žen je pět svobodných, sedm rozvedených a deset zadaných tak dlouhodobě, že i u nich lze počítat s tím, že by si chtěly svůj sexuální život ozvláštnit. Přítelkyně byla do svého podřízeného tak zamilovaná, že byla přesvědčená, že se o jejího miláčka budou dokonce všechny (dvaadvacet!) ženy prát. Ponížila se proto na maximum a do lesů na školení přijela neočekávaně taky. Její milý podřízený byl kupodivu rád. Strávil s přítelkyní bouřlivou noc a pak se šel školit, jak se má chovat vůči autoritativním šéfům. Jeho šéfová mezitím bojovala sama se sebou boj, zda má nahlédnout do milencovy aktovky. Boj prohrála. Vrhla se do slídění a hned objevila, že milý má v aktovce novou krabičku kondomů. A protože s ní kondomy nikdy nepoužíval, tak jí došlo, že si je vzal na školení, „kdyby náhodou“. Kdyby náhodou došlo k situaci, kdy by bylo vhodné po kondomech sáhnout. Mou přítelkyni tehdy ranilo poznání, že by její milý byl vůbec něčeho takového schopen. Ještě víc jí ale dožral fakt, že se situací „kdyby náhodou“

promyšleně počítal. Byla tak rozzuřená, že si nic nepromýšlela a s krabičkou prezervativů vtrhla do sálu, kde právě psycholog říkal: „*Panovační šéfové často rádi dávají najevo svou převaňu!*“ Přítelkyně se vrhla na svého milence, začala do něj bušit a přitom řvala: „*A panovačné šéfové nejradši ze všeho vyrážejí zubu!*“

Další má přítelkyně byla pověstná svou žárlivostí. Její partner jí dokonce jednou řekl, že když ho bude pořád podezírat, že ji opustí. Přítelkyně se proto velice krotila. Pak s milencem odjela za jeho slovenskou tetičkou. Vypili s ní asi čtyři lahve vína, snědli husu a slastně usnuli. Pak se přítelkyně probudila žízni. A všimla si, že její přítel má na kufru položený diář a telefonní seznam, do kterého se nikdy nesměla ani juknout. Taký si přítelkyně všimla, že na stole stojí láhev s husím sádlem a s husími játry. A pak se to mé přítelkyni v ovíněné hlavě všechno pomotalo a rozhodla se, že ochutná játra a přitom se přesvědčí, že její milý nemá v notýsku žádná telefonní čísla tajných milenek. K realizaci této báječné myšlenky chyběla přítelkyni vidlička. A protože nechtěla bloudit v cizím domě, tak svou, díky alkoholu nepřesnou, ale chtivou pracičku strčila do husího sádla až po loket, nahmátla játra, a konzumovala! A lustrovala diář!

Ráno se probudila sténáním. Sténal její milý. Sténal, protože si vymkl kotník, a kotník si vymkl proto, že podlaha celého po-

koje byla od sádla jako kluziště. Pak nakonec uviděl svůj notes s cákanci jater, pak uviděl, jak kamarádka mastnýma packama prostrachala jeho značkové košile, poznamenala jeho elegantní trička, a husí stopu našel dokonce i v náprsní kapse svého nejoblíbenějšího saka. A co udělal milenec, který vyhrožoval, že nesnáší slídění, odposlechy a kontrolování?! Milenec se pod tíhou požívačné lásky své přítelkyně zhroutil a byla svatba! A já z toho příběhu vyvodila důležitou radu. A ta zní:

PRACUJTE BEZ RUKAVIČEK!

Jedna má kamarádka má šíleně žárlivého manžela. Ten je tak žárlivý, že ona se s ním bojí dívat i na televizi. On totiž sleduje, jak se ona dívá na herce, a mučí ji dotazy, zda by eventuálně herci dala. Přítelkyně se nedávno opozdila, šla z práce, a protože chtěla zabránit scéně, tak pro jistotu hned ve dveřích volala: „*Dneska udělám tvoje nejoblíbenější jídlo. Budou škubánky!*“ A manžel se na ni vrhl a zfackoval ji. Dohra byla u doktora. A muž tam docela vážně tvrdil: „*V tu chvíli, jak řekla, že mi udělá škubánky, tak mi bylo jasné, že jde od milence a že jemu už dala maso!*“

Na fenoménu žárlivosti – Shakespeare žárlivost nazýval zelenookým démonem – je fascinující, že člověk něco chce, po něčem pátrá, a když se toho dopátrá, tak vlastně nemůže udělat nic víc než trpně zkonstatovat: „*Tak vidíš!*“ A když někdo žárlí bezdůvodně,

tak je to jedno, protože žárlivec stejně nedá pokoj, dokud nebude stát nad místem hříchu a křičet: „*Já věděl, že mám pravdu!*“

Má další rada pro přežití žárlivosti proto zní:

NEVINA NIKOHO NEZACHRÁNÍ!

Nikoho nezachrání ani nebezpečí. Jeden můj kamarád na venkově měl hysterický záchvat žárlivosti, protože si všiml, že když hasili stoh, tak jeho žena stála obzvlášť těsně vedle traktoristy.

Před žárlivostí nikoho nezachrání ani smrt! Královna Johana Šílená měla za muže Filipa Sličného. Děkala mu šílené scény, jeho údajným milenkám stříhala vlasy, mlátila je cepem, a když Filip umřel, tak nařídila, aby Filipovy pozůstatky byly cestou z Burgosu do Granady ukládány pouze v mužských klášteřích.

Jeden můj známý odešel z domova; truchlil; všiml si totiž, že jejich jezevčík se přátelsky choval k instalatérovi, a bylo mu tedy jasné, že instalatér spí s jeho ženou.

Jak tedy přežít žárlivost?

Má rada zní:

POMOHOU VÁM LŽI!

Mému strýčkovi bylo asi šedesát, když najednou začal dostávat do práce dopisy. Psala mu v nich nějaká žena, že ho zná, že se jí lí-

bí a že je do něj zamilovaná. Mému (ženatému) strýčkovi se dopisy líbily. Začal se lépe strojit, rozhlížel se ulicí, chtěl se s tou ženou seznámit. Zvláště tehdy, když mu začala psát své erotické představy. Taky měl představy. A pak jednou dostal nabídku, aby se s pisatelkou sešel. Že bude sedět v hale hotelu a bude mít v ruce žlutou růži. Strýc šel do hotelu. Ne nápadně koukl do haly. A tam sama – jen se žlutou růží – seděla jeho manželka. Dopisy i výzvy – to byl její speciální dárek k jejich třicátému výročí svatby. A byl to pro ni (a pro něj) taky důkaz, že každý je schopen všeho!

Po návratu ze služební cesty mé sestřenici její manžel řekl: „*Musel jsem spát se sekretářkou v jednom pokoji, protože to při rezervaci spletli a v hotelu nebylo jiné místo.*“ Má sestřenice nejdřív zařvala: „*A snad mi nechceš namluvit, že jsi s ní nic neměl?*“ Pak se sestřenice vzpamatovala a dodala: „*No vlastně... je to možné. Protože, víš, jak jsi byl pryč, tak jsem se přes noc zdržela u šéfa, a taky mezi námi nic nebylo!*“

Chcete zachránit vztah plný žárlivosti? Tak se řiďte touto radou:

POZOR! PRAVDA VÁS ZABIJE!

A myslím tím, že i když vás žárlivec přistihne, tak v zájmu zachování vztahu je důležité lhát, lhát a lhát! A ještě jednou pozor! Někteří muži jsou často tak znaveni milenkou a manželkou, že se k nevěře přiznávají rádi!

Proto je nejen důležité se nepřiznat, ale dokonce ani na okamžik nedat svému partnerovi šanci, aby se přiznal on! A když nelze jinak, musíte partnerovi v přiznání fyzicky zabránit.

Žárlivostí poznamenaný vztah se dá někdy řešit **nenápadnou** pomstou. Jedna má přítelkyně dokázala mistrně tajit, že ví, že její muž je jí nevěrný. Dokázala se potlačit dokonce tak dalece, že se na manžela líbezně usmívala. A nejvíc tehdy, když mu na cibulce dusila psí žrádlo z konzervy, hladila muže po prošedivělé hlavě a šeptala: „*Ty můj věrný pej-sánku!*“

Vztah se někdy docela dobře řeší **nápadnou** pomstou. Jednou jsem taky měla problémy s mužem. Vlála jsem ulicí a on s novou přítelkyní taky a tak nějak nebezpečně jela kolem nás tramvaj a dívka mne strhla stranou a řekla: „*Neblážni, přece jsi nechtěla skočit pod tramvaj!*“ A já jí řekla: „*Ne! Já jsem pod ni chtěla strčit tebe!*“ Můj muž tehdy pochopil sílu mé lásky, bál se mě a... mám ho doma!

Jo! Ale jedna známá se s přítelem, který se **přiznal**, rozešla a pak mu do cestovního pasu do kolonky zvláštní znamení napsala: „*Nemá ho.*“ Teď řve smíchy, když si představí útrpné pohledy všech, kteří do manželova dokladu nahlédnou.

Další má přítelkyně žárlila a její muž se taky přiznal. Ona kvůli němu opustila Ameriku, vrátila se do Čech a truchlila. Její maminka byla na nevěrníka našťavaná, zvláště když se dozvěděla, že byl její dcerce nevěrný

s bohatou starou babou. A pak jel nevěrník do Říma na dovolenou a shodou okolností tam byla taky matka zrazené kamarádky a zahlédla bídáka u Kolosea. Zнала ho jen z fotografie, ale to jí stačilo, aby se neovládla a do očí – ona, neznámá žena v cizí zemi – jemu – neznámému muži, řekla: „*Být prostitutkou je odporné, ale když si nechá platit chlap, tak by ho měli zabít!*“ Nevěrník se strašlivě lekl, měl pocit, že ústy starší dámy na něj promluvil Bůh, a teď nejenže neloví cizí ženy, ale... chodí už třetím rokem k psychiatrovi!

Jiná má kamarádka – moudrá a dlouho vdaná – občas řekne: „*Dneska jsem mu udělala radost.*“ Myslí tím, že před obličejem svého muže mávala nožem, protože jejich sousedka se na něj koukala tak lačně, že je jí jasné, že on s ní něco má!

Chcete přežít žárlivost? Tak...

BUĎTE TAKTNÍ A ŽÁRLETE!

A buďte rádi, když máte na koho!

Čínské přísloví říká: „*Žena, která ne-
žárlí, je jako míč, který neskáče.*“

A já říkám: „*Muž, který nehřeší, není muž!*“

Jak přežít svatbu

Víte, proč jsou svobodní muži hubenější než ti ženatí? Svobodný muž totiž přijde do kuchyně, otevře ledničku, nic nového tam nevidí, a tak jde spát.

Ženatý přijde do ložnice, koukne do postele, tam nevidí nic nového, a tak jde do ledničky!

Teď si dovolím básnický příměr. Kdybych lidský život přirovnala k zámku, tak by svatba byla honosnými, tajemnými dveřmi, které by se otevřely do nejskromnější komůrky. A to je možná právě ten důvod, proč se kolem každého svatebního obřadu nadělá tolik štráchů!

Za svatbu století je označována svatba prince Charlese s lady Dianou. Tehdy poměrně lakomá královna Alžběta vydala přes půl milionu dolarů. A to šetřila, protože v Británii rostla nezaměstnanost. Na svatbě královna vydělala skoro miliardu.

Hodně štráchů se pochopitelně nadě-

lalo kolem Dianiny svatební róby. Diana měla šaty z hedvábí v barvě slonové kosti a měla vlečku, která měřila dvanáct metrů, byla ze staré, třpytivé krajky, Diana o ni zakopávala a dvě z družiček přes ni spadly.

Má přítelkyně Dana měla svatbu nepoměrně méně honosnou, ani její šaty nebyly tak majestátní, ale přesto jim Dana i její rodina věnovali obrovskou pozornost. Dana chtěla šaty starorůžové a tehdy – v osmdesátých letech – nebyla v obchodě starorůžová látka. Dana si proto dala látku obarvit. Týden před svatbou dostala do ruky pět metrů sytě hnědého žoržetu, ve kterém by vypadala jako stará teta. Na poslední chvíli si proto nechala šít (jako lady Diana) šaty v barvě slonové kosti, a protože byla spořivá (jako královna Alžběta), tak zvolila střih, aby se šaty daly nosit i po obřadu normálně do společnosti. Ženich Dany před svatbou narychlo stěhoval nábytek, aby měl kam ubytovat příbuzné z Moravy, neumyl si ruce a Danu k sobě tiskl tak náruživě, že na jejích šatech nechal šedé šmouhy. Když se je Dana snažila smýt, tak jí na šatech zůstalo divně žluté mýdlo, a když ji všichni příbuzní z Moravy přátelsky poobjímali, tak už její svatební šat nebyl v barvě slonové kosti, ale připomínal zašlou utěrku na nádobí. Pak se ještě na róbě objevily kousky chlebiček, jahodový dort, káva a čokoládový likér. Pak dala Dana šaty do čistírny a z čistírny jí místo společenského modelu vrátili šatičky na Barbínu. Měřily čtyřicet centimetrů!

Kolem mé svatby se moc štráchů ne-nadělo, protože byla tajná. Nebyli na ní rodiče, příbuzní ani peníze. Můj svatební model tvořily šaty, ve kterých má maminka v roce 1949 promovala. Byly z žoržetu. Měla jsem k nim oranžové podkolenky a zelenobíle pruho-vané boty na slaměném klínu. Vlasy mi zdobila mašle... Když jsem vycházela z Vyšehradu, byly tam dvě holčičky: „*Která je ne-ověsta?*“ ptala se jedna. A ta druhá s absolutní převahou odpověděla: „*No přece ta černá!*“

Má rada pro všechny ty, které si myslí, že v nejdůležitější den svého života musí být nejkrásnější, zní:

NECHTĚJTE BÝT JAKO Z POHÁDKY!

Svatba totiž není nejdůležitější den a princezna?! Je statisticky dokázáno, že kdyby muži viděli svou vyvolenou nejdřív ve svatebních šatech s čerstvým účesem, že by k sňatku nikdy nesvolili! V den svatby totiž všechny nevěsty (jen výjimky potvrzují pravidlo) vypadají mnohem hůř než normálně! A předsvatební přípravy bývají někdy tak dramatické, že k svatbě samotné pak už nikdy ne-dojde!

Důležitou fází je při svatbě předávání prstýnků. Diana měla samozřejmě brilantový prsten a Charles měl prsten, jak je u rodu Windsorů zvykem, na malíčku. Můj kamarád má tak obrovské ruce, že mu všechny prstýnky byly taky jen na malíček. Protože ale není

z rodu Windsorů, tak mu to připadalo blbé a nechali si s nevěstou prstýnky udělat. Kamarád šel den před obřadem ke klenotníkovi prstýnky vyzvednout. Zkusil si hned ten svůj a pak ho zaboha nemohl sundat. Klenotník mu mydlil prsteníček, rval mu prsten dolů i s prstem, potil se námahou, ale... nic! Kamarád pak rezignovaně řekl: „*Tak se na to vykašlete, to je dobrý, já si ho už nechám!*“

Další můj velmi dobrý přítel měl skromnou svatbu. Jen pár hostů, svědci, nevěsta. Už sedm let spolu žili v jednom bytě, nešlo o žádnou romantiku. Nevěsta věděla, že její vyvolený je nesmírně roztržitý, přesto mu dala prstýnky na starost. Když se oddávající ve svém projevu blížil k větě: „*Vyměňte si prstěny*“, tak se na mého kamaráda nevěsta zděšeně podívala a v očích jí zasvítíl otazník: „*Máš je?!*“ A můj kamarád si v tu chvíli uvědomil, že prstýnky nechal na svém psacím stole. A protože můj přítel je (a byl) cholerik, a protože je cholerik, který přímo nenávidí, když ho někdo upozorní, že udělal chybu, tak se přestal ovládat a z nervozity, ze vzteku na sebe sama a z napětí vůbec na celou svatební síň na nevěstu zařval: „*Drž hubu, nebo tě zabiju!*“

Žijí spolu šťastně. Má další rada, jak přežít svatbu, proto zní:

NELPĚTE NA DETAILECH!

Jiný můj kamarád si měl brát svou snoubenku, když už byla v osmém měsíci tě-

hotenství. Kamarád ale onemocněl a měl čtyřicítku horečku. Příbuzní byli neoblomní. K svatbě musí dojít! A tak ženicha prakticky v bezvědomí přitáhli na obřad. Všechno proběhlo jakž takž, když ale poslanec vyzval novomanžele k polibku, tak se ženich k ničemu neměl. Důležitý je fakt, že měl nejen horečku, ale taky měřil skoro dva metry a nevěsta měla jen metr padesát. Tiskla se k němu, šplhala po něm, vyskakovala, nic. Ženich nezabíral. A když to celé trvalo nějak dlouho, tak ženich s krůpějemi potu zoufale, hlasitě a bez polibku (!) vydechl: „*Ale já už bych si fakt leh!*“

Můj bratranec při svatebním polibku nevěstě roztrhl závoj, vyrval z vlasů sponu a strhl jí příčesek. A když svou skalpovanou dceru uviděl bratrancův tchán, tak slastně vzdychl: „*Říkal jsem, že je to blbec!*“

Princezna Diana měla na svatební hostině tři tisíce hostů. Ona sama si mohla pozvat sto padesát kamarádů a prý to byly samé holky. Výběr svatebčanů je pro každou svatbu nesmírně důležitý. Tak důležitý, že mám další radu.

Abyste přežili svou svatbu, tak...

NA SVATBU NIKDY NEZVĚTE SVÉ MILENCE!

Můj muž si na oslavu pozval dívku, kterou kvůli mně opustil. Chodil s ní čtyři roky a se mnou jen dva měsíce. Jeho bývalá dívka ani na svatební hostině nemohla uvěřit, co

se stalo, a když se opila, tak začala plakat, kvílet a strašně na mého muže křičela: „*Tys mě zradil! Tys mě zradil!*“ A pak na mě ukázala prstem a řvala: „*Ale ona ti to vrátí! Vona ti to vrátí!!!*“ No... dělám, co můžu...

Jeden můj kamarád těsně před svou svatbou zjistil, že jeho vyvolená má poměr s jeho kamarádem, kterého si shodou okolností vybral za svědka. Kamarád neřekl nic. Obřad proběhl. Pak byla oslava. Pak se hodně pilo. Pak byly proslovy. Mluvil otec nevěsty, matka ženicha, svědci a pak si vzal slovo novomanžel a doslova řekl: „*Děkuji zejména svému příteli – svému svědkovi Jiřímu, že mi ještě před svatbou obětavě vyzkoušel mou budoucí ženu. Jsem šťasten, že se tak náročného úkolu ujal, že s mou novomanželkou poctivě trénoval třikrát týdně a že já teď mohu klidně převzít tuhle už dobře zajetou mašinu, u které je jisté, že dnes v noci nebude žádné dřevo!*“ Samozřejmě že to byl skandál. A samozřejmě že ke „konzumaci“ manželství vůbec nedošlo.

Má svatební hostina byla dost kuriózní. Byla v hospodě. Nebyla to ani čtvrtá cenovka. To byla tak šestá. Bylo to v Senohrabech a v podstatě na louce. Nebyly tam žádné záchody. Hospoda patřila starému pánovi. Lidovému člověku. Ten to zařídil tak, že vlevo – na kopřivy – si chodili odskočit muži a vpravo – galantně na křen – chodily ženy. Na svatební hostině jsem od hostinského dostala dárek. Byl taky vpravo. Byl to kýbl! A na něm byl nápis: WC pro nevěstu!

Ještě drastičtější dárek dostal jeden ženich od svých kamarádů. Ženich byl totiž zapřisáhlý starý mládenec. Podezřele zapřisáhlý. Když mu bylo přes čtyřicet, rozhodl se náhle k svatbě. Nevěsta nebyla sice moc hezká, ale zato bohatá. Restituentka. Restituentka ze zahraničí. Kamarádi ženicha chtěli být originální. Objevili, že ženich velice často navštěvuje jeden striptýzový klub. Zavolali tam a objednali na jeho svatební oslavu striptýz. Řekli, že je to pro Roberta Halamu a že by byli rádi, kdyby ten striptýz byl přesně ten, který má Robert v klubu, kde je pravidelným hostem (velmi častým), nejradši! Jo. Pak před hotelem se svatbou zastavila limuzína, vyšla dáma, která v klubu všechno organizovala, otevřela zadní dveře auta a kamarádům řekla: *„Bude to přesně tak, jak to má pan Halama rád.“* A jeden kamarád ztratil nervy a zeptal se: *„Ale nebude moc drahá?“* A bordeldáma jen tak přezíravě koukla, víc otevřela dveře, aby bylo na účinkující vidět, a řekla: *„Ale vůbec ne! On (!!!) to dělá pro Roberta zadarmo!“*

Má svatební noc probíhala ve stodole. Kolektivně s osmi kamarády manžela. Pak jsme ale měli tzv. druhou svatební noc. To už jsme byli sami a u tchánů v bytě. Byla jsem tam poprvé a přišla jsem tam se svým mužem až v noci. Potmě, diskrétně. Ráno jsem se za rozbřesku vzbudila, protože mi někdo naléhavě říkal: *„Já jsem Pepík. Pepík Pawłowski. Já jsem odsud. Odsud z Holešovic.“* *„Těší mě,“*